

ственнитѣ ваши интересы: то е че едно таквози коварно поведеніе поразява въ самото сърце сичкыя вашѣ сюзь и го разрушава; а въроломството ви ще даде средство на Адраста да въстържествува надъ васъ.“

На тѣзи думы, сичкото събраніе смутено, попыта го какъ той посмѣи да каже че едно дѣйствиe което докарва една вѣрна побѣда на сюзь, могло бы да го развали.

„Какъ, отговори той, ще можете ли вый да са вѣрвате едни други, когато веднажъ разскжсате едничката връзка на обществото и на довѣріето, сирѣчь доброта вѣра? Веднажъ като земете за правило че е възможно да са престѣпватъ правилата на честността и на вѣрността за единъ голѣмъ интересъ, тогасъ кой изъ между васъ може да са довѣри на одного другигь, когато този послѣднийтъ може да намѣрва една голѣлма полза за себеси ако не си устои на думата и измами оногози? Тогасъ въ какво положеніе ще са намѣрите? Кой изъ между васъ не ще пожелае да превари коварствата на съсѣда си чрезъ свои коварства? Тогасъ какво ще стане сюзьтъ на толкози народы, когато тѣ сж са съгласили помежду си, по общо рѣшеніе, че е позволено да въроломствува и да навѣтова съсѣда си? Квкво ли тогасъ ще бжде вашето взаимно довѣріе, вашитѣ раздоры, вашето стараніе да истребятъ единъ другигь! Тогасъ Адрастѣ не ще има нужда да вы напада; вый самы ще са испокжсате доста и ще оправдаете неговото въроломство.

„О мждры и доблестны царѣ! вый които управлявате съ толкози опытность толкози много народы удостоите да чуйте съвѣтитѣ на единъ младъ юноша! Ако и да испадняхте въ найужасната крайность, въ която войната докарва по нѣкога человекитѣ, пакъ было бы ви нужно да са подигнете чрезъ остроуміето си и чрезъ добродѣтелнитѣ си дѣла; защото истинната доблестъ никога не отпадва. Но единъ пѣтъ като екжсате оградата на честъта и на добрата вѣра вашата загуба е непоправима, вый не можете вече възстанови нито необходимото довѣріе за успѣха на важнитѣ дѣла, ни да възвѣрнете человекитѣ на правилата на добродѣтеля, слѣдъ като гы научите да гы презиратъ. Какво са боите? Не-